

بسم الله الرحمن الرحيم

خلاصه کلاس آداب الصلوة – شب شانزدهم ماه رمضان ۱۴۳۹

«هو الذی انزل علیک الکتاب هن آیات المحکمات ام الکتاب»

افضل سوره ها حمد است، در روایت آمده است که: «شفاء لكل داء الا الموت». در روایت دیگری هم گفته شده است که: «اگر بر مرده ۷۰ مرتبه سوره حمد را خواندی و زنده شد، تعجب نکنید.» جمع این دو روایت این است که ما یک اجل محتوم داریم، یک اجل معلق که به بعضی از دلایل مثل ترک صدقه بر کسی عارض می شود. اگر کسی به علت تعلق گرفتن اجل معلقش به وی از دنیا رفت، می توان او را با خواندن سوره حمد احیا کرد. در روایت دیگری آمده است که اسم اعظم خداوند به صورت پراکنده در سوره حمد است. اگر کسی این کلمات را با توجه بگوید، اثری که در این کلمات هست، در هیچ کلمه دیگری نیست.

یکی دیگر از فضایل سوره حمد «سبعه مثانی» است. در روایت دارد که شیطان در طول تاریخ چند بار فریاد شادی و چند بار ناله تضرع زده است. علت این ناله های تضرع ممانعت امور در برنامه اغواگری شیطان است. یکی از این موارد هنگام نزول سوره حمد بوده است و بی سابقه است که شیطان به خاطر خصوصیت یک سوره، فریاد عجز بزند الا هنگام نزول سوره حمد.

از ویژگی های دیگر سوره حمد که در روایات گفته شده است، معادل قرآن بودن این سوره است. وقتی شیطان برای بعثت یک ناله و برای نزول سوره حمد یک ناله زده شد است، این طور می توان نتیجه گرفت که ارزش سوره حمد معادل کل قرآن است. قرآن با این سوره شروع می شود (در قرآنی هم که در نزد پیامبر(ص) بوده است، ترتیب سوره ها به گونه ای بوده است که سوره حمد اول قرآن بوده است).

امام صادق (ص) از یکی از اصحاب خود پرسیدند که کدام سوره است که اولش تحمید، وسطش اخلاص و آخرش دعا است؟ آن فرد نتوانست پاسخی دهد. حضرت فرمودند که آن سوره حمد است.

در یک روایت است که «خداوند متعال می فرماید فاتحه الکتاب را بین خودم و بنده ام قسمت کردم، نصف سوره برای من و نصف دیگر برای بنده ام است. وقتی بنده ام می گوید بسم الله الرحمن الرحيم، خدا می گوید حالا که با نام من آغاز کرد، بر من است که او را در امرش کفایت کنم.» اگر کسی کاری را با بسم الله الرحمن الرحيم آغاز کند. بر آن کار غلبه خواهد کرد.

«وقتی می گوید الحمد لله رب العالمین، خداوند می فرماید که بنده من فهمیده است که هر چه دارد را من به او داده ام و بلاها توسط من از او دور شده است و اگر کرم من نبود، از این بیچاره تر بود و فرشتگان را شاهد می گیرد که نعمت های آخرت را نصیبش و بلاهایش را از او دور خواهم کرد.» اگر استحقاق معنای طلب بدهد، از معنای خود خارج شده است، اگر بنده ای فعلی از افعال خودش را حق خود بداند، دیگر مستحق نیست. اگر کسی ذره ای برای خودش استحقاق قائل شد، به همان اندازه از حمد دور می شود، فقط کسی می تواند حمد را به جا بیاورد، همه نعمت ها را از خدا بداند. آدم شاکر طلب کار نیست!

«وقتی بنده می گوید الرحمن الرحیم خدا می گوید بنده ام مرا به عظمت یاد کرد. پس بهره او را از خودم توسعه می دهم» اگر کسی موفق به حمد شد و در مقام حمد قرار گرفت، درب های رحمت عام و خاص بر روی او باز خواهد شد. اگر به یک جایی رسیدی که به هیچ وجه نتوانی حساب کنی که خدا چه را این لطف را به تو کرده است، تو را به مقام حمد رسانده اند.

«و هنگامی که بنده می گوید مالک یوم الدین، خدا می فرماید بنده ام امرش را به من تفویض کرد. همین که بنده اقرار کرد که من مالک روز جزا هستم، من هم روز جزا بر او آسان خواهم گرفت.» اگر خدا بخواهد بنده ای را بدبخت کند، او را رها کند، روز قیامت به او می گوید خودت نامه ات را بخوان و بگو مستحق چه جایگاهی هستی؟ اولین قدم علم این است که خالق را بشناسی و آخر علم این است که بدانی همه چیز از اوست. بهره آدم از هستی، به اندازه معرفت او از پروردگار هستی است.

«وقتی بنده به عبارت ایاک نعبد و ایاک نستعین رسید، خدا تصدیق می کند و فرشتگان را گواه می گیرد که اگر کسی در این امر مخالف او باشد، به جایگاه او غبطه خواهد خورد.»